

Відлебеділа, ніби мить

Борис Олійник

Відлебеділа, ніби мить,
Як дивен сон – поза літами.
А щось болить...
А щось болить..
А що болить –
позамітало.

Все перегірко на полин.
Було. Забулось. Не збулося...
А щось болить...
А щось болить..
А що болить –
те знає осінь.

Минають дні. Згасає крок.
Імен забутих – тихі тіні...
Вже, як тоді, не грає кров
І на перо спадає іній.

Нещадний грудень
з рук обох
Кладе на шлях замети сизі.
Але світа,
як слово БОГ,
Зоря надій в небесній книзі.

Все одпливло, як вік і мить.
Та щось на дні
щемить і дише...
Спасибі серцю – хай болить.
Як відболить – тоді
вже... тиша.